

INGRID OONINCX

sluipweg

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

Zomer 1984

Als een ster drijft ze op het wateroppervlak. Gwen telt de seconden: een, twee, drie...

Golfjes water overspoelen haar gezicht. Bij tien zwemt ze een paar slagen, spreidt haar armen en benen en herhaalt het trucje. Vijftien.

‘Een nieuw record!’ roept ze juichend naar haar vrienden die op het kleine strandje bij het bosven liggen te zonnen. Niemand kijkt op. Gwen haalt diep adem en duikt onder. Luchtbelletjes ploppen in haar oren. Behendig zwemt ze tussen de lange, groene slierten door die grote delen van de bodem bedekken.

Ik ben een zeemeermin, denkt ze terwijl ze zich met haar armen strak langs haar lichaam op haar beenslag voortstuwt. Wanneer ze weer boven water komt, bevindt ze zich in een veld van waterlelies. Ze lacht en kijkt opnieuw verwachtingsvol in de richting van haar vrienden. Nog steeds lijkt niemand aandacht voor haar te hebben. Met haar tenen tast ze naar de

bodem om even uit te rusten, maar wanneer ze de zompige modder voelt, komt ze weer in beweging en zwemt met trage slagen naar de overkant van het ven.

Het gesprek van haar vrienden drijft in flarden over het wateroppervlak naar haar toe. Ze hoort het gegiechel van Laura en Ester, waarschijnlijk om de grappen van Marcel, Guus en Koen, af en toe onderbroken door de zware stem van Patrick. Het is hun laatste zomer samen. Na dit eindexamenjaar zullen ze uitzwermen en kan het echte leven beginnen. Gwen zal komend schooljaar niet alleen hard moeten werken om haar havodiploma te halen, maar ook om toegelaten te worden tot de prestigieuze kunstacademie waarop ze haar zinnen heeft gezet. Daarvoor heeft ze een steengoed portfolio nodig, in elk geval stukken beter dan die kinderachtige tekeningen die ze tot nu toe verzameld heeft.

Een stugge waterplant slingert zich om haar been, met een ruk trekt Gwen zich los.

Een geweldig idee komt in haar op. Ze duikt onder en zwemt met krachtige slagen totdat ze net boven de wuivende planten op de bodem is. Gefascineerd kijkt ze om zich heen. Dat is het! Dit gaat ze schilderen, deze magische, duistere, troebele wereld. Ze slaat de details van de verstilde onderwaterwereld op in haar geheugen. Het zou zelfs een hele serie kunnen worden, voor haar portfolio. Dat zou fantastisch zijn.

Plotseling zit ze vast. Met felle bewegingen probeert ze zich los te trekken, maar pas als dat niet lukt, beseft ze dat iemand haar enkels vasthoudt. Geërgerd draait ze zich om. Onmiddellijk herkent ze de halflange donkere haren van Patrick. Denkt hij dat dit grappig is? Weer probeert ze zich los te trekken, maar hij verstevigt zijn greep. Haar longen beginnen te bran-

den. Heeft Patrick niet in de gaten dat ze bijna stikt? Ze buigt zich naar hem toe en gebaart naar boven.

Met een koude, onbewogen blik staart hij haar aan.

Gwens hoofd barst bijna.

Laat me los, idioot!

Ze slaat op zijn hoofd, armen en schouders. Dit moet stoppen. Zuurstof! Nu!

Dan felle, hevige bewegingen in het water. Flitsen rood, geel, groen. Gwen tuimelt, draait en rolt en voelt een harde ruk aan haar benen, gevolgd door handen die haar stevig vastpakken en omhoog trekken.

Boven haar schittert de zon, gebroken door het water.

Als ze eindelijk door het wateroppervlak heen breekt, vult ze haar verlangende longen gierend met zuurstof. Langzaam wordt de wereld weer helder.

Ze hapt naar adem en kijkt woest om zich heen.

‘Verdomme, Patrick!’ vloekt ze.

‘Kom mee naar de kant,’ zegt de geruststellende stem van Marcel naast haar. Samen met hem zwemt ze naar het strandje.

‘Wat gebeurde er nou?’ vraagt Gwen, trillend van woede en angst.

‘Patrick wou een grap met je uithalen,’ antwoordt Ester met een bleek gezicht. ‘Maar jullie kwamen niet meer boven.’

‘Als Marcel niet zo snel had gereageerd, was het misschien wel slecht afgelopen,’ zegt een geschrokken Laura met een boze blik op Patrick die nog steeds in het water is. ‘Hij is met Koen het ven in gerend om je te redden.’

‘Gaat het weer?’ vraagt Marcel met een bezorgd gezicht terwijl hij een handdoek om haar heenslaat.

Gwen knikt dankbaar en glimlacht naar haar beste vriend.
'Bedankt voor de redding. Als ik ooit eens wat terug kan doen...'

Marcel knipoogt.

'Dat is een heel mooi aanbod waarvan ik zeker gebruik ga maken. Komende maand ben jij mijn seksslavin.'

Gwen grinnikt.

Dan dringen de boze stemmen van Patrick en Koen tot haar door. Ze staan met gebalde vuisten dreigend tegenover elkaar in het ven. Van een afstand ziet het eruit als een ongelijke strijd omdat Patrick ruim een kop groter is maar Gwen weet dat de sportieve Koen veel sneller en wendbaarder is.

'Ze gaan toch niet vechten, hè? Laat ze ophouden!'

Guus rent het ven in om de vechtersbazen te kalmeren. Kort daarna komen Patrick en Koen met gebogen hoofd uit het water.

'Sorry,' zegt Patrick als hij voor Gwen staat.

'Had je niet in de gaten dat ik bijna stikte?' vraagt ze terwijl haar boosheid weer oplaait. Patrick schudt zijn hoofd, alsof hij zelf ook niet kan bevatten waarom hij zoiets stoms deed. 'Het was niet expres. Ik weet niet wat me bezielde.' Hij kijkt schuld- bewust naar Gwen. 'Vergeef je me?'

Hij veegt een donkere lok van zijn voorhoofd en produceert de charmante grijns waarmee hij alle meisjes het hoofd op hol doet slaan. Gwen denkt aan zijn onbewogen blik onder water. Ze zal het zich verbeeld hebben door het zuurstofgebrek.

'Goed dan. Ik vergeef je,' zegt ze, 'maar alleen als jij belooft dat je het nooit meer doet.' Patrick grijnst nog breder, graait in zijn tas en gooit Gwen een blikje bier toe.

Hij maakt een proostgebaar met het zijne.

Even twijfelt ze, maar dan proost ze terug en neemt een slok.

‘Het is de laatste week van de zomervakantie, laten we ervan genieten,’ doorbreekt Marcel de spanning.

‘Ik ga hout halen voor een kampvuur,’ reageert Guus opgetogen. Iedereen begint te joelen. Een kampvuur betekent vaak ook een spannend verhaal van Koen. Guus springt op en verdwijnt in het bos, Ester nestelt zich in Patricks armen en Laura en Koen voeren op fluisterende toon een serieus gesprek. Marcel speelt gitaar en zingt zachtjes mee. Gwen voelt dat hij naar haar kijkt.

‘Je zingt toch niet over mij, hè?’ zegt ze plagend.

‘*What shall we do with the drunken sailor*’, kweelt Marcel.

Gwen drinkt proestend haar blikje bier leeg en gooit het rakelings langs zijn hoofd. Dan pakt ze haar tekenblok uit haar rugzak en begint te schetsen.

Wanneer de laatste zonnestralen van de hete zomerdag het ven in een rode gloed zetten, steekt Guus het kampvuur aan. Koen maant iedereen tot stilte en kijkt met een bloedserieus gezicht de kring rond. Ze schuiven wat dichters naar elkaar toe.

Koen schraapt zijn keel en laat zijn stem dalen. ‘Dit verhaal gaat over een vriendengroep, lang geleden. Ik noem ze *The Magnificent Seven*. Net als wij.’